

Queeste naar een Toverbeest

Queeste naar een
toverbeest
Deel 1

Petra van Engelenburcht

Schrijver: Petra van Engelenburcht

Coverontwerp: Estudio Graphic

ISBN: 9789403701080

© Petra van Engelenburcht

12-11-2024.

HOOFDSTUK 1. QUEESTE VOOR EEN TOVERBEEST.

Zuko is pas twaalf jaar oud en zijn zusje Mayka acht en de jongen kan zichzelf zien weerkaatsen in een winkelraam. Een mager jochie in een zwarte leren jas, met rood sweatshirt, blauwe spijkerbroek en zwarte schoenen met rode veters. Het is dat zijn haren glanzend zwart zijn en tot op het midden van zijn rug hangen. Anders zou iedereen hem voor een gewone jongen houden.

Dit is Wichelstad. Het is echt waar net zo een leuk en zeker magisch stadje als waar Harry Potter altijd terecht komt.

Deze straat is in ieder geval geen enge wegisweg straat. Het is keurig schoon en er zijn nergens engerds te zien, er is helemaal niemand te zien. Dat geeft Zuko een onzeker en eigenlijk angstig gevoel, want waar moeten ik en mijn zusje nu heen? Jill Watersteen en haar twee dochters hebben hem in de steek gelaten en hij heeft geen flauw idee wat te doen. Onzeker kijkt hij om zich heen en daarna langs de daken omhoog.

Er hangen een grote knaloranje en een kleinere lichtgele zon laag in de lucht en er zweven ook een paar manen rond. Zuko weet nog niet dat Loryana niet een, maar zeven manen heeft, waarmee de tijd van dag en nacht berekend worden. Deze manen hebben elk een eigen kleur van donkerpaars, wit, blauw, goudgeel, okerrood en oranje en ze hebben schitterende namen zoals Hanentijd, Lammetje, Zwaluw, Katgespin, Merelzang, Wolf en Vleermuis.

Op dit moment hangt de kleine lichtblauwe maan die merelzang genoemd wrdt, het hoogst, dat is het teken dat het namiddag is.

Na een poosje, vroeg op de avond, zal Kattengespin verrijzen met een prachtige goudgele kleur. Zodra het middernacht is vertelt Wolf, de okerrode maan, dat het beter is om binnen te blijven. Mocht je wakker blijven, zul je een donkerblauwe maan gaan zien, dat is dan vleermuis, voor de vroege ochtend en Hanentijd, glanzend rozerood, dat is de tijd dat iedereen opstaat. Lammetje, spierwit, is uiteraard voor de ochtend dat iedereen nog fris en fruitig is...

Zuko staat in het vreemde, prachtige toverland Loryana. Hij kijkt op naar de lila lucht en hoort her en der vogels zingen, net zoals gewone merels op de Aarde dat doen. Die merels zingen vaak nog eventjes voor het donker wordt, gewoon omdat ze dat leuk vinden.

Hier in Loryana zeggen merels iets veel belangrijker. Zodra merels hun laatste zang zingen, is het de hoogste tijd dat iedereen naar huis gaat om veilig te zijn. Dat weet elke Loryans kind, maar Zuko Hu Wong en zijn zusje Mayka hebben geen huis meer. Ze zijn weggelopen en de twee kinderen staan helemaal alleen, midden in een winkelstraat.

Er komen wat vrouwen en mannen aan. Het zijn duidelijk heksen en tovenaars aan hun vreemde kleren te zien. Zuko doet hoopvol een stapje naar voren, maar het groepje kijkt niet eens naar de twee kinderen. Ze lopen met grote haast voorbij, slaan een hoek om en zijn weer weg. Zuko zucht teleurgesteld. Er zit niets anders op. Hij weet nog dat hij van rechts kwam. Daar moeten ze maar weer heen, naar het station om zo een vreemde rups terug te nemen. Oom Wang zal wel mopperen dat we de hele dag weg zijn geweest zodra ze thuis komen. Maar wacht eens even. Oom Wang had ons verkocht! Als een bliksemschicht bij heldere hemel, herinnert Zuko zich weer dat een onbekende man hem en zijn zusje had gekocht. Oom Wang vond dat prima, want hij kreeg een boel geld voor hun.

Zuko werd kwaad omdat hij nu pas hoorde dat zijn oom zijn zusje steeds in de kast had gestopt als ze niet meer wilde poseren met speelgoed en jurkjes.

En die onbekende man die was gekomen? Dat is een heuse manager van de Yukio Producties en hij zei dat Zuko in een Yukio film mee mocht doen en toen wilde de manager Zuko en zijn zusje zomaar meenemen.

Dat wou Zuko niet omdat hij naar zijn idee wel genoeg geposeerd had met de Kungfu pakjes en nep zwaarden van Yukio, de Japanse film held. Rhiu de manager sloeg hem zelfs en dat maakte Zuko zo boos dat hij blijkbaar eindelijk echte toverkracht kreeg, want hij sloot oom Wang en de manager in de kast op. Yukio hielp hem daarmee, want ineens kon de zwarte kat, die al die tijd hem op kwam zoeken in het restaurant praten. Yukio zei

dat ze weg moesten lopen. Dat deden ze dus. Al was dat best gevaarlijk, want ze werden meteen achtervolgd door mannen in zwarte jassen met zonnebrillen op hun neus, de zonnebril bende, om hun te vangen.

Gelukkig werden ze steeds gered door andere pratende katten en met hun hulp kwamen ze op het station aan, Plotsklaps verschenen Jill Watersteen en Emily en Grissela, haar twee dochters. en hij hoorden hun over heksen en tovenaars praten. Hij moest achter Zuko moest samen met zijn zusje achter de heksenfamilie aanrennen, want die vlogen zomaar op een wolk!

Bijna werden ze in de kraag gegrepen door de zonnebril bende, maar net zo plotsklaps. Op magische wijze kwamen ze op een heel ander station terecht.

Dat was al super wonderbaarlijk, Zuko kreeg ook zomaar, van een onbekende mevrouw in groene mantel, DE uitnodiging voor een heuse echte toverschool. Die school heet Drakenburcht en hij kreeg er een zakje met geld bij. Daarna reisden ze in een heuse rups naar het middeleeuws plaatsje, Wichelstad. Daar moesten ze inkopen doen voor de school, al hadden Jill en haar dochters daar hele andere ideeën over als Zuko gewend was, want de heksen stopten van alles zomaar in hun tassen.

Helaas is Jill Watersteen er, zonder iets te zeggen, vandoor gegaan, met haar dochters en ze heeft zelfs zijn geld gestolen. Nu staat Zuko met Mayka in een straat, midden in Wichelstad en weet niet wat te doen. Gelukkig komt de zonnebril bende er nu niet aan. Zuko is veel te moe om nog hard weg te kunnen rennen.

Trouwens, je krijgt heus niet elke dag zomaar een uitnodiging voor een echte toverschool. Dan moet je echt wel een beetje kunnen toveren. Maar Zuko voelt zich helemaal geen tovenaars meer. Alleen maar heel erg moe, eenzaam en verlaten. Want Jill en haar twee dochters Emily en Grissela waren eerst zo aardig. Hij kreeg zelfs de hoop dat zijn zusje bij hun mocht logeren, terwijl hij naar de toverschool ging. Maar sinds Jill zijn geld gestolen heeft, durft Zuko niemand meer te vertrouwen.

Hij staart naar zijn handen en wou dat hij een toverstaf had. Hoe kan ik mijzelf en mijn zusje anders in een huis toveren waar we veilig zullen zijn?

Nu is Zuko er helemaal niet meer van overtuigd dat het ongeluk dat hij altijd had, wel echt was veranderd in geluk. Daar staat hij nou. Zomaar met zijn zusje midden in een straat vol winkeltjes met de meest bizarre zaken te koop. Hij moet een boel toverspullen hebben, maar alle winkels zijn dicht. Hij kijkt nog een keertje de winkelstraat op en af, maar er is echt niemand te zien. Van alle huizen zijn de luiken of gordijnen dicht. Hij is helemaal alleen, samen met Mayka en wat moet hij nou toch doen?

Wacht eens, bedenkt Zuko. In de trein gaf de envelop van de school mij steeds antwoord als ik iets vroeg, misschien doet het dat nu ook en vertelt mij waar we heen kunnen gaan?

Hij haalt de envelop tevoorschijn en kijkt op zijn naam neer. Eigenlijk voelt het heel stom, maar wat moet hij anders. En eh, hoe spreek je enveloppen die kunnen praten eigenlijk aan? Zou dit een meneer of mevrouw envelop zijn?

‘Eh, beste envelop.’ Zuko probeert zo beleefd mogelijk te klinken, terwijl hij het stuk perkament tussen zijn vingers klemt.

‘Zullen ik en mijn zusje terug gaan naar het Chinese restaurant om weer elke dag af te wassen en stomme foto’s van ons te laten maken, of kunt u ons de weg naar de school wijzen?’

Hij wacht hoopvol, maar de envelop blijft wat het is, gewoon een ding met zijn naam erop, alleen het adres is veranderd.

Aan Zuko Hu Wang

naast de steeg bij Herberts Tovershop.

Zuko zucht teleurgesteld. Hij begint bang te worden dat er echt niets anders opzit dan naar het restaurant terug te gaan. Dan zijn hij en Mayka helemaal voor niets weggelopen. Ergens begint het toch te lokken om weer in een huis te zijn. Oké, het steeds moeten afwassen was

oersaai en het poseren voor reclames stom. Maar hij kreeg wel elke keer te eten en mocht net zoveel snoepen als hij maar wilde. Zuko snakt naar een kopje lekkere warme thee en koekjes.

Het ziet er niet naar uit dat hier ook maar een iemand is die hem en zijn zusje thee en koekjes zal geven. Niemand laat de neus nog zien. Iedereen is binnen. Jill, Emily en Grisella vast ook en hij en zijn zusje moeten het maar uitzoeken.

Als Zuko omhoog kijkt ziet hij dat de lila lucht vol oranje wolken kleurt, want de twee zonnen beginnen onder te gaan. Bezorgd kijkt hij om zich heen en weet niet wat te doen of waar heen te gaan en om hem heen huppelt onvermoeibaar een klein meisje van acht met een springtouw. Zijn zusje heeft haar lange zwarte haren in twee staartjes, ook schuine ogen en draagt een lichtblauwe jas vol gouden sterren over een roze jurkje met engelenvleugeltjes. Mayka springt nog steeds touwtje en dat vind Zuko knap, want zelf is hij doodop van al dat lopen en reizen van hun gewone wereld naar een geheimzinnige toverwereld.

Nog maar net had hij een sprekende zwaan gered van een enge kerel en die zwaan en haar zusje konden in meisjes veranderen en weer terug in zwanen. Daarna vlogen ze weg en lieten hem zomaar hier staan.

Yukio voelt ergens de hoop dat Jill Watersteen, Emily en Grisella terug zullen komen. Ze kunnen mij en mijn zusje toch niet zomaar in de steek laten? Blijkbaar wel en wat moet hij nu doen? In het restaurant zat hij allang op bed, met een grote zak chips tv te kijken, tot hij moest gaan slapen van oom Wang.

Ineens hoort Zuko iets. Bij, “Herberts Tovershop,” is Herbert de winkel uitgekomen en hij doet de deur op slot met een tovergebaar.

‘Hee, hallo!’ Zuko rent snel op hem af.

‘Kan ik je ergens mee helpen, jongeman,’ Herbert kijkt hem afwachtend aan. De tovenaar is eigenlijk een heel

gewone man in zijn zwarte pak, met blond haar en lichtblauwe ogen.

‘Neem me niet kwalijk,’ hijgt Zuko uit. ‘Weet u misschien waar Jill Watersteen en haar dochters heen zijn gegaan?’ Mayka springt geen touwtje meer en afwachtend kijkt ze naar Herbert op en het kleine meisje ziet haar broer met de onbekende man praten.

Zuko is mijn grote broer en altijd lief voor mij. Hij heeft er voor gezorgd dat die gemene man mij niet meenam om Kabouter pimpel plop te spelen. Daarna was Zuko wel even boos op mij omdat ik stiekem Barbies gekocht had, maar nu is hij niet boos meer en heeft ook een zwanenmeisje gered van een nog veel engere gemenerik. We lopen al een hele tijd en ik ben erg moe, maar we gaan logeren bij een jongen met een zusje die ook een boel Barbies heeft en dan gaan we weer terug naar oom Wang en Tante Mei. Mayka weet zeker dat alles goed komt en kijkt vol vertrouwen naar haar broer op.

‘Jill Watersteen?’ De blonde tovenaer kijkt de jongen verbaasd aan. Tijdens sluitingstijd zijn er niet veel Loryans meer op straat en al zeker geen kinderen meer, dat is echt onveilig. Dat er hier zomaar een jongen staat bevreemd Herbert, helemaal zodra er een klein meisje bij komt staan. ‘Ja, Jill Watersteen, met Emily en Grisella, haar dochters. U heeft hun nog een boel spullen verkocht,’ knikt Zuko gretig.

‘Dat is waar ook ja,’ knikt Herbert. ‘Daar heeft ze netjes voor betaald ook. Meestal probeert ze stiekem wat mee te nemen.’

‘Weet u waar Jill woont,’ Zuko kijkt de man hoopvol aan.

‘We mochten bij haar logeren,’ liegt hij snel.

‘Was je met haar en haar dochters? Nou, dat dievenpak is allang weer weg,’ lacht Herbert. ‘Dat is de kunst van een Paddenpoeler. Nooit lang ergens blijven en niets dan lege manden en planken achterlaten. Maar ik moet haar adres ergens hebben. Ze heeft wel eens iets bij mij besteld. Kom maar even mee naar binnen. Kinderen kunnen beter niet alleen op straat blijven na sluitingstijd.’

Zuko pakt Mayka bij haar hand en samen gaan ze Herberts toverketel in.

De winkel is niet groot, al is het tot de nok toe vol geladen met allerlei spullen. Het ruikt er muf. Toch is er ook een ondertoon van iets wat tinkelt op zijn tong als hij het inademend. Zuko weet het nog niet, maar zo smaakt magie.

‘Wacht even,’ Herbert maakt een gebaar naar een grote olielamp die aan het plafond hangt. Meteen gaat de lamp aan, waardoor de winkel oplicht.

Wat deed die man nou? Zuko’s mond valt open, dat was toveren! Hij maakt meteen hetzelfde gebaar. Hij strekt zijn hand uit, draait het om en knipt daarna de vingertoppen tegen elkaar als bij een vingerknip. De lamp aan het plafond gaat weer uit.

‘Hee, had ‘m toch aangedaan?’ Herbert maakt nogmaals het gebaar en de lamp gaat weer aan.

Zuko bekijkt zijn vingertoppen vol ongeloof, want er brandt ineens een rode vlam op zijn wijsvinger alsof het een kaars is!

De koperen bel aan de deur tingelt vrolijk, wanneer Herbert die deur achter hen dicht doet. ‘Je hebt krachtige magie,’ knikt hij Zuko toe. Daar zal je straks ver mee komen op je school.

‘Op mijn school?’ Zuko kijkt verbaasd op zijn andere hand neer, oh ja, ik houd nog steeds de envelop vast. De magische vlam verdwijnt en hij bergt de envelop maar weer op in de ketel. Mayka staat stilletjes naast hem en de kinderen kijken de kleine winkel rond.

Op rekken, in kasten en kisten zitten en staan tal van boeken en leuke en geheimzinnige spullen. Zuko weet van meer als de helft niet waar je het voor zou moeten gebruiken. Een boel spullen zitten vast vol met magie, want er komen gouden vonkjes uit een half gesloten kistje en er hangt gouden gloed om andere voorwerpen.

Zuko haalt de grote knikker die hij van de zwart-witte kat gekregen had even uit zijn zak. Inderdaad glanst er in de vlam ook die gulden gloed. Snel stopt hij het weer in zijn zak.

Herbert duikt achter de toonbank. Hij pakt een boek waar hij eerst het stof van afblaast. ‘Eens kijken,’ begint hij te

bladeren. Hij mompelt namen tot hij er een gevonden heeft. ‘Jill Watersteen. Ze woont in eh, Drie aan de kaag.’ Dat zegt Zuko niets, maar hij knikt en mompelt, ‘dank u wel.’

Zuko ziet dat de etalage open is en te bereiken is vanuit de winkel. Vooraan liggen wat sieraden en vlak bij zijn hand ligt de armband die Emily leuk vond

Herbert bergt het boek weer weg en loopt op hem af.

‘Wat kost dat?’ Vragend wijst Zuko naar een opgezette slang op een kast achter hen. De oranje ogen fonkelen in het licht van de olielamp.

’In dat opgezette dier zit toverkracht, weet je dat wel?’

Herbert draait om. Hij pakt de slang op en als hij hem weer aankijkt, knikt Zuko dat hij luistert, maar de armband zit dan al diep in zijn zak.

Het is stelen, ik steel zomaar dat stomme ding! Zuko voelt het woord, dief, gewoon op zijn voorhoofd branden, maar hij wil de armband aan Emily geven omdat hij haar aardig vind.

Zuko griezelt van de opgezette slang die Herbert hem voor houdt. Het slangenlijf is wel drie keer opgerold en de opgerichte kop kijkt hem strak aan.

Oh nee, Mayka heeft vast gezien dat hij de armband heeft gepakt. Zijn zusje heeft vast ook iets gezien wat ze wilt hebben. Met moeite krabbelt ze op de houten rand en kruipt daarna, op haar handen en knieën de etalage in.

‘Mayka!’ Zuko sist het ongeduldig. Hij stampvoet als zijn zusje gewoon verder kruipt en probeert Herbert niets te laten merken.

‘Hier,’ steekt de man hem de opgezette slang toe. ‘Houd die altijd dicht bij je. Die slang is een Woduga. Hij beschermt tegen diefstal, want hij bijt elke dief. Je moet wel een Woduga hebben als je met dievenpak omgaat.’

Zuko knikt aarzelend en pakt de slang aan, maar weet niet wat hij er mee aan moet. Hij houdt niet van opgezette beesten.

Mayka is bij wat ze wilt hebben en aait er overheen. Het is een opgezet uiltje. Het uiltje staart haar strak aan, alsof het haar schuld is dat het opgezet is. Mayka weet niet waarom, maar het is net of het opgezette uiltje tegen haar praat en haar smeekt, neem mij mee, neem mij mee. Ze doet haar rugzak af en stopt het uiltje erin. Ze doet haar rugzak weer om en kruipt weer terug.

Gelukkig heeft Herbert het niet gezien. Hij is druk met het afstoffen van de slang met een doek. ‘Voor jou maar twee gouden pieken,’ zegt hij en Herbert klinkt alsof hij hem een geweldig aanbod doet.

Als hij de slang bekijkt, merkt Zuko dat het dier rode ogen heeft en de huid glanst goudgeel. Het kan niet anders of deze slang is mijn vierde magische voorwerp!

Zuko pakt snel Mayka bij haar arm zodra ze weer uit de etalage tevoorschijn kruipt. Hij durft niet nee te zeggen, nu de armband in zijn broekzak zit en steekt zijn hand in zijn zak, maar als hij zijn geldbuidel wil pakken is zijn jaszak leeg! Verbaasd voelt Zuko opnieuw. Ik had toch een blauw zakje vol gouden munten?

Zuko voelt in zijn andere jaszak. Hij voelt iets wat erg koud is. Dat is de glazen bonk en hij voelt ook de gestolen armband, verder is ook deze jaszak leeg. Het blauwe zakje is spoorloos verdwenen!

‘Mijn geld is weg,’ bekent Zuko verlegen. ‘Ik moet het verloren hebben.’

‘Zat dat geld in je jaszak?’ Herbert schudt grijzend zijn hoofd als Zuko knikt.

‘Ja, en nou is het weg.’ Zuko zoekt de grond af. Hij kijkt verbaasd op zodra Herbert begint te lachen. ‘Nu Jill en haar dochters weg zijn weet je ook wel waar je goud is gebleven,’ grijnst de winkelier.

‘Ben ik bestolen?’ Zuko kan niet geloven dat hem dit overkomen is.

Zuko wil de slang terug geven, maar Herbert knikt naar hem.

‘Hou ‘m maar jochie. Je hebt het op Drakenburcht meer nodig als ik, als je straks samen met die meiden in één klas zit.’

Zuko stapt even later met Mayka de winkel uit. Hij heeft de opgezette slang in een katoenen tas, in de andere hand draagt hij de ketel met de kristallen bol en de envelop en het schelle gegriemel van Herbert kriebelt nog na in zijn oren. Dievenpak, zo heeft de winkelier Jill en haar dochters genoemd. Daar moest Herbert nog om lachen ook.

Ik ben ook dievenpak! Zuko voelt de armband in zijn jaszak branden. Herbert was eigenlijk erg aardig. Zal ik met een smoesje teruggaan en de armband terug leggen? Aarzelend kijkt hij om naar de winkel, maar durft dat toch niet meer.

Ondanks dat ze zijn geld gestolen hebben wil Zuko Jill, Emily en Grissella toch graag terug zien. Hij kijkt de straat op en af en hoopvol naar twee heksen die langs lopen. Hij wil ze de weg vragen, maar ze lopen snel door.

Drie aan de kaag, dat is zo een vreemde naam. Is het de naam van een flat, een huis of misschien een dorp?

Er komt een tovenaars aan en Zuko wil vragen of deze man weet waar die plaats is, maar als hij tovenaars aan wil spreken, loopt die ook al snel weg van hem. Iedereen heeft ineens haast. Geen wonder, de zon hangt al zo laag dat de oranje wolkjes hun glans beginnen te verliezen en donkergrijze kleuren.

Hoe laat zou het zijn, want er is nergens een klok te zien. Zuko zucht alweer en voelt zich erg teleurgesteld. Jill en haar dochters hebben hem in de steek gelaten en nog beroofd ook. Met diepe zucht kijkt hij op de gouden ketel neer die zo onschuldig naast hem staat, wat moet ik nou nog met dat ding als ik de toverschool niet kan eens kan vinden?

Ineens loopt er een tovenaars in een lange rode jas langs. 'Neem me niet kwalijk,' loopt Zuko hem na en vraagt beleefd, 'weet u ook hoe laat het is, meneer?' De tovenaars heeft een torenvalk op zijn pols. Hij klopt veertjes van zijn gewaad terwijl hij hem verbaasd aankijkt, 'hoe lang het is? Jongen. Hoe Lang woont in China.' Zonder nog naar hem te kijken loopt de man door en de torenvalk giechelt boosaardig en steekt zelfs een tongetje naar hem uit.

Zuko kijkt de man na. Hij snapt niet wat de tovenaar gezegd heeft.

‘Neem me niet kwalijk,’ waagt hij een tweede poging bij een dikke tovenaar met grote mand aan zijn arm, ‘weet u waar Drie aan de kaag is?’

Deze tovenaar schudt diens hoofd en loopt door zonder maar naar hem te kijken. Diep zuchtend leunt hij tegen een muur, terwijl Mayka neerhurkt en hem afwachtend aanstaart.

Na al dat touwtjespringen is ze moe, ziet hij wel en Zuko voelt zijn voeten branden, het valt niet mee zo lang op nieuwe schoenen te moeten lopen. Ineens komt er weer iemand aan, nou ja, geen mens. Een dikke kat met prachtige dieprode vacht dribbelt recht op hem af. Een kat! Zuko voelt meteen weer de hoop op een toverbeest en gaat snel midden in de straat staan en spreid zijn armen. Zuko weet nu dat dieren hier kunnen praten en probeert beleefd te blijven. ‘Hee hallo, meneer of mevrouw poezenbeest’, zegt hij snel. ‘Mag ik u vangen, ik heb een toverbeest nodig.’

‘Een toverbeest nodig?’ De mollige poes blijft staan en kijkt naar hem op. ‘Jongeman, wat doen jij en je zusje nog zo laat op straat en nog wel helemaal alleen? Weten jullie ouders wel wat jullie doen?’

Ze klinkt daarbij als een aardige bezorgde dame en Zuko hurkt neer. ‘Wij hebben geen ouders meer.’ Hij strekt zijn hand uit en strijkt de poes over haar kopje, maar ik mag naar een toverschool en heb daarvoor een toverbeest nodig, wilt u dat zijn?’

‘Ik een toverbeest?’ De poes deinst achteruit en smekt met haar bekje. ‘Wat jammer nou dat je mij dit niet tien jaar eerder hebt gevraagd, jongeman,’ schudt ze haar kopje. ‘Maar mijn toverbeestdagen zijn allang voorbij, ga nu maar snel naar huis en probeer er morgen een te krijgen, ik heb haast. De vergadering over de verdwijning van de raad begint zo.’

‘Ik heb geen huis meer.’ Zuko ploft diep zuchtend op zijn knieën. Hij kijkt om naar haar en Mayka komt snel bij hem staan, ‘weet u er een voor ons?’

‘Jongen toch,’ de poes schudt weer haar kopje, ‘zijn jij en je zusje wees en nog zonder huis ook?’ De poes houdt haar kopje schuin en denkt merkbaar na. Ineens komt er een grote zwarte kater aanrennen en hij roept, ‘Lieboe, waar blijf je, de vergadering kan niet beginnen zonder jou, dat weet je toch?’

‘Ja maar, Tristan, deze kinderen hebben mijn hulp nodig. Ze hebben geen ouders en geen huis en, en kijk ze toch. De stakkerdjes zijn verdwaald...’

De zwarte kater schudt kordaat de kop. ‘Die kinderen redden zich wel, wij zijn reddeloos verloren zonder de toverraad. Weet je wel dat een tovenaar twee jonge poesjes in een toverdrank wou gebruiken? Gelukkig hoorde Hermes hun geroep om hulp en heeft die gemene nietsnut een oog uitgekrabd. Dieren hebben meer hulp nodig dan kinderen.’

‘Och jee, och jee,’ Lieboe kijkt van Zuko en zijn zusje naar de zwarte kater die ongeduldig heen en weer banjert. ‘Jongen, twee straten verderop,’ ze kijkt om naar rechts, ‘is herberg, De muizenkater. Daar woon ik. Ga daar maar heen en zeg dat ik jullie heb gestuurd. Dan hebben ze wel een kamer voor jullie voor de nacht.’ Zonder op zijn antwoord te wachten rennen de twee katten, zij-aan-zij weg.

‘Nou eh,’ Zuko gaat staan, ‘hoor je dat Mayka, we moeten maar naar die herberg gaan.’ Al heeft Zuko geen idee wat eigenlijk een herberg is. Met diepe zucht hangt hij de tas met de slang aan zijn schouder en pakt de ketel op.

‘Ik wil niet naar die herberg,’ zegt Mayka en in haar ogen laait de gele gloed op. ‘Ik wil logeren, nu,’ en ze stampvoet dreigend. ‘Ik wil naar het zusje van Nicky en met mijn Barbies spelen.’

‘Hou toch eens op met zeuren,’ stampvoet Zuko ook. ‘Ik weet niet waar Nicky en zijn zusje wonen, nou goed? We zijn verdwaald! We gaan naar die herberg en als je dat niet bevalt ga je maar meteen terug naar oom Wang, lekker Kabouter pimpel plop spelen!’

Meteen verdwijnt de dwingende gele gloed in haar ogen en Mayka kijkt hem pruilend aan. ‘Ik ben zo moe,’ klaagt ze, ‘mijn beentjes doen pijn.’

‘Mijn benen ook,’ verzucht Zuko. ‘Kom nou maar,’ strekt hij zijn vrije hand naar haar uit. ‘We mogen in die herberg vast wel slapen en dan gaan we morgen Naar Nicky en zijn zusje zoeken.’ En naar mijn toverbeest, bedenkt hij...

De kinderen lopen de aangewezen richting in en Zuko ziet na eventjes een uithangbord met de tekst, “Herberg, De Muizenkater.” Hoopvol loopt hij naar de deur en pakt de grendel, maar die geeft niet mee en als hij weer aan de grendel trekt verschijnt er een bordje met, “gesloten.”

‘Gesloten?’ Zuko kijkt verschrikt omhoog. Alle luiken zijn dicht en als hij aan de deur luistert is het er achter doodstil. Met diepe zucht zet hij de ketel neer. Hij krijgt steeds meer een hekel aan het ding, want de moeten van het hengsel zitten in zijn vingers...

Met hangende schouders draait hij zich om en leunt tegen de deur aan. Mayka begint weer touwtje te springen, niet meer vrolijk, maar stapje voor stapje, alsof ze er eigenlijk te moe voor is.

Zuko kijkt de straat op en af. Het wordt steeds donkerder om hem heen en met een plof gaat er een fakkel branden boven hun hoofden, verderop nog een en nog meer, tot de straat zich helemaal hult in schemerig licht van flakkerende vlammen.

Wat moeten we toch doen? Waar moeten we heen zonder geld? Hij heeft in de rugzak de portemonnee vol euro’s maar ja, die nam de conducteur niet aan.

Zuko wrijft zuchtend achter een oor. Daar voelt hij twee kleine jeukende bultjes. Oh ja. Daar heeft de vleermuis mij gebeten. Wat zei Neon ook alweer? Zodra de vleermuis je bijt, ben je zijn baas.

Eigenlijk heb ik dus toch een toverbeest, bedenkt Zuko, maar Neon heeft de vleermuis meegenomen. Ik had ‘m het mandje moeten afpakken en daarmee hard wegrennen, lacht Zuko in zichzelf, ik ben nu ook dievenpak.’ Hij zucht vol verlangen, dan had ik pas een echt machtig toverbeest gehad. Heel wat beter dan die suffe oude katten van Emily en Grisella.

‘Hee jongen!’ Zuko schrikt zich rot wanneer een grote man met nijdig vertrokken gezicht op hem af komt benen. Is dat politie? Worden we nu naar onze oom en tante teruggebracht? Mayka blijft meteen stil staan, ze schuifelt op hem af en pakt angstig zijn hand beet.

Achter de man staat een knulletje zielig in elkaar gedoken, hij heeft een verband om zijn hoofd en een arm in mitella. ‘Heb jij geen wichelbord?’ De man heeft zo een plank aan zijn schouder hangen. Als Zuko van nee schudt; krijgt hij zomaar het wichelbord toegeduwd.

‘Dat zal je leren dat ding te kopen zonder toestemming,’ snauwt de man tegen het jochie en trekt hem ruw mee. ‘Nu is al je zakgeld op. Nou heb je een hersenschudding en nog een gebroken arm ook. Hoe haal je het in je hoofd om met dat ding te vliegen?’

‘Maar pappa,’ zielig begint het jochie te snikken. ‘Ik wou er zo graag eentje en die verkoper zei dat ermee vliegen niet moeilijk is.’

‘Nou.’ De vader omarmt zijn zoontje en klinkt meteen een stuk vriendelijker. ‘Nu weet je dat verkopers alles zeggen om je iets aan te smeren. We gaan eerst wichelbord lessen regelen voor je weer zo een ding krijgt.’

‘Maar ik mag er wel eentje hé, pappa? Al mijn vrienden hebben er een.’

De vader knikt en Zuko kijkt hen verbluft na, terwijl ze weglopen.

Daar staat hij nou. Met rugzak en een tas, het roestige keteltje én, leunend tegen zijn hand, een spiksplinternieuw wichelbord. Zo noemen ze dat ding blijkbaar en je kunt er ook nog op vliegen, maar hoe dan?

Zuko bekijkt het bord. Het is wat groter dan hem, breder dan een strijkplank en heeft een spitse punt bovenaan en is rond aan de onderkant. Er zit een gat waar een touw door is gebonden aan de spitse kant van het bord. Daar draag je ze mee aan de schouder, heeft hij bij die man gezien.

Zuko heeft jongens met zo een wichelbord zien vliegen. ‘Zou ik er ook mee kunnen vliegen?’ Nieuwsgierig legt hij de plank neer en stapt er op.

Mayka gaat meteen achter hem staan en slaat haar armen om zijn benen. Ze verwacht vast dat ze samen zullen vliegen, net als Jill met de reiswolk had gedaan, maar de plank doet niets. De kinderen staan te wachten en Mayka geeuwt verveeld.

Misschien moet ik een toverspreuk zeggen, Bedenkt Zuko.

‘Simsalabim,’ zegt hij plechtig. De plank doet nog steeds niets. ‘Hokuspokus?’ dat doet ook al niets. Hij kent nog maar een ander toverwoord. ‘Abracadabra!’ De plank is en blijft roerloos.

‘Stom ding,’ zegt ze en Mayka springt er maar van af, maar Zuko voelt zijn hart overslaan als hij de plank optilt en omdraait, want aan de onderkant is een schildering van een gele draak die een gouden vlam uitblaast!

De jongen kan zijn ogen niet geloven. ‘Bij de magische krachten van Chen,’ hijgt hij uit. Daar heeft hij alweer iets wat geel is. Dit is mijn vijfde magische voorwerp en dat heeft hij zomaar gekregen, maar wat nu? Zuko bekijkt alle spullen en vraagt zich af hoe hij alles mee moet krijgen, want uit de linnen tas steekt de kop van de opgezette slang en die staart hem grijnzend aan. Mayka pakt haar rugzak en haalt er iets uit. ‘Zij en de slang zijn vriendinnen,’ zegt ze en steekt hem wat toe.

Verbaasd pakt Zuko het aan en zomaar heeft hij een gitzwart klein uiltje in zijn hand. Dit uiltje heeft maar een oog en het is knalrood.

‘Wat moet ik hier nou mee?’ Zuko kijkt zijn zusje hoofdschuddend aan.

Mayka haalt haar schouders op. Ze hurkt neer en haalt de enge popjes uit haar rugzak en gaat er mee spelen. Zuko vind de popjes griezelig en net zo eng als hoe dat stomme uiltje naar hem kijkt.

Zal ik 'm terug naar Herbert brengen? Het laatste waar hij behoefte aan heeft is twee opgezette beesten, maar hij stopt het uiltje ook maar in de zak.

Ineens loopt er iemand langs die Zuko rillingen over zijn rug geeft.

Het is een grote kerel met maar één oog, over het andere heeft hij een doek geknoopt. Zuko merkt dat de man na een achteloze blik naar hem blijft staan en zijn zusje aandachtig opneemt. Hij heeft een jutezak over zijn schouder en trekt die omlaag alsof hij zijn zusje erin wil stoppen.

Mayka tilt de popjes op. Ze tikt ze met de kopjes tegen elkaar aan alsof ze de popjes wil laten zoenen.

‘Auw!’ De man grijpt meteen naar zijn hoofd. Na een geschrokken blik naar Mayka zet hij het op een rennen.

Borg de bruid, wou het kleine meisje ontvoeren en er hard mee wegrennen, maar hij kreeg een pijnsteek in zijn hoofd of ze er een dolk in staken! Dus besluit Borg te maken dat hij wegkomt, zo klein als ze is, is dat kleintje daar nu al machtig in toveren! Daar kun je beter geen problemen mee maken.

‘Wat doet die man vreemd,’ Zuko kijkt de man verbaasd na.

Daar staat hij dan met zijn rugzak op de rug. Een niet vliegend wichelbord aan een schouder. Een bruine katoenen tas in de ene hand en in de andere een roestig keteltje met gebarsten kristallen bol en envelop.

Ze staan midden in de stille straat en de jongen kijkt naar links en rechts.

Wat moet ik nu doen. Waar moeten we nu heen?

De meeste winkels zijn ondertussen dicht. Bij een ervan is er een gordijn waardoor licht brandt. Daar woont vast iemand, bedenkt Zuko. Zal ik aanbellen en vragen of we even naar binnen mogen voor een kopje thee, misschien mogen we blijven logeren? Maar hij ziet nergens een bel. Achter hem valt ineens luid kletterend iets om.

Zodra hij angstig omkijkt zit er, bovenop een stapel kisten een grote rode kat met knalgele ogen naar hem te loeren.

‘Een kat.’ Zuko zucht opgelucht, want hij moet nog steeds een toverbeest en dat blijken katten te zijn.

Zuko zet zijn spullen naast Mayka neer en strekt lokkend zijn hand uit. ‘Poes, poes, poes,’ vlijend loopt hij erheen.

De oranjerode kat staart strak naar hem en Zuko sluipt stapje voor stapje dichterbij. ‘Kom eens hier? Wil je mijn toverbeest zijn?’

Als hij dicht bij genoeg is om te aaien, strekt Zuko zijn handen grijp klaar uit, maar ‘auw!’ De kat mept hem en krijst, ‘blijf met je poten van me af, stom joch. Spring naar de maan!’ Woest blazend springt hij weg en rent een steeg in.

Zuko trekt verschrikt zijn hand terug en ziet op de grote krassen bloed op wellen. ‘Gemeen rotbeest, kom hier!’ Woedend rent hij de steeg in, klaar om de kat te vangen, maar hij is helaas nergens meer te zien.

Zuko likt het bloed van zijn hand af en vind dat helemaal niet vies smaken.

Een beetje ijzerachtig, maar ook zoet. Hoe zou de vleermuis gevonden hebben hoe ik smaakte? Fronsend houdt hij zijn hand omhoog. Gelukkig bloedden de krassen nauwelijks nog, ze schrijnen wel. ‘Stom joch heeft die kat mij genoemd en, en hij zei mij ook dat ik naar de maan kan springen! Hoe komt een kat erbij om zoiets tegen mij te zeggen? Ik wou hem toch niets doen?’

Zuko begint zich ineens erg moe, erg verdrietig en ook erg eenzaam te voelen, want Mayka leunt tegen een muur aan en staart naar hem met ogen vol verwijt, al zegt ze niets. Zuko draait teleurgesteld om. Hij wil het steegje uitlopen, maar ziet ineens iets achter een stapel kisten staan. Alsof iemand het verstopt heeft, staat er daar zomaar een oude koffer. Na zijn schoenen en de linnen tas die Mayka gevonden heeft met de kristallen bol erin, vind Zuko het helemaal niet erg meer om spullen te pakken en nieuwsgierig tilt hij de koffer op. ‘Wat zou daar inzitten?’ De koffer voelt flink zwaar. Hij legt het neer en maakt de sluiting los. Hij tilt het deksel op en ziet meteen een boel spullen. ‘Kijk nu eens,’ gretig grutten zijn handen tussen lege glazen potjes, halfvolle potjes inkt, ganzenveren en boeken. Dit zijn schoolspullen!

Zuko trekt de lijst met benodigdheden uit zijn rugzak. Als hij de lijst controleert, zit er in de oude koffer echt alles wat iemand die naar de school moet nodig heeft, zelfs een

vijzel. Het is gebruikt zo te zien, maar wat geeft dat als je geen geld meer hebt?

Zuko is zo druk met de koffer dat hij haar niet eens opmerkt, want de vrouw in haar lange groene mantel verschuilt zich voor hem achter een grote vuilnisbak.

Zuko neemt opgetogen de koffer mee naar zijn zusje en Mayka kijkt er nieuwsgierig naar. ‘Wat zit daar in, Yukio?’

‘Dingen voor de school.’ Zuko maakt de koffer open en laat haar de inhoud zien. Mayka vertrekt haar gezicht. ‘Ik wil niet naar school,’ haalt zijn zusje haar schouderjes op. ‘Jij hoeft ook niet naar die school, maar ik,’ grinnikt Zuko. Hij wrijft over zijn hoofd en kijkt peinzend naar al zijn spullen. Zo langzamerhand wenst hij zich wel een karretje. Hoe moet ik al die spullen meekrijgen?

De vrouw met de groene mantel komt een beetje omhoog. Ze maakt een tover gebaar en er vliegen gouden vonkjes van haar hand naar het hoofd van Zuko.

Zuko kijkt op de open koffer neer. Het was zo vol spullen, maar ineens ziet hij in het midden een kuil. Was die er net ook al? Ach wat maakt het uit. Het maakt de koffer vast zwaarder, maar daar past het keteltje eigenlijk prima in. Nadat hij het keteltje in de koffer heeft gelegd, drukt hij het wat aan. Tot zijn verbazing zakt de ketel weg en er verschijnt alweer een opening tussen alle spullen. Goh, daar zou de tas met de slang en het uiltje in passen? De katoenen tas met de slang verdwijnt ook zomaar in de koffer, en, en de rugzakken van hun tweeën dan? Die verdwijnen ook al en snel doet hij het deksel dicht. ‘Dat is pas goede toverij,’ knikt hij opgelucht. ‘Eindelijk iets waar ik wat aan heb.’

Zuko voelt zich enorm tevreden nu hij niet meer zoveel hoeft te dragen. Hij heeft zelfs ineens een koffer vol schoolspullen, zonder ze te hoeven stelen zoals Jill, Emily en Grisella hebben gedaan.

‘Nu kan ik naar Drakenburcht,’ verzucht Zuko, maar, eh, hij mist toch nog een zeer belangrijk ding. Met een frons bekijkt hij zijn hand waarop de krassen schrijnen. Ik heb nog

steeds geen toverbeest. Dat is erg belangrijk, want zonder mag ik niet eens naar die school.

Diep zuchtend wrijft Zuko achter zijn oor. ‘Hoe kom ik in vredesnaam aan een toverbeest? Zouden ze kleine zusjes ook als toverbeest aannemen?’ Grinnikend kijkt hij op Mayka neer en ze lacht tegen hem terug.

‘Na alle spullen gevonden te hebben, vindt ik vast ook nog wel een toverbeest.’ Tevreden wil Zuko de koffer optillen, maar jeminee? Verschrikt buigt hij naar achteren. Zelfs met al zijn gewicht krijgt hij de koffer geen centimeter van de plek?

Zuko zet fronsend zijn handen in zijn zij. Net was de koffer zo licht, nou lijkt het wel alsof er beton in zit.

Waarom is die stomme koffer ineens zo afgrijselijk zwaar? Zelfs met twee handen krijgt hij het niet van de grond en hij mompelt. ‘Waarom kan ik dat stomme ding niet meer dragen? Komt dat doordat ik het keteltje erin heb gedaan?’ Ze is nog steeds verborgen, maar weer beweegt de vrouw met de groene mantel haar hand. Meteen zweven er gouden vonkjes naar een vuilnisbak.

Zuko kijkt verschrikt om zodra, luid kletterend, een deksel van een vuilnisbak valt. Daar gloeit licht, brandt er een vuur in?

Hij loopt er heen en ziet op een stapel troep een oud boek liggen. Het heeft op de voorkant de afbeelding van twee draken die een schild vasthouden. Op dat schild houdt een hand een brandende fakkel vast. Die fakkel straalt dat prachtige licht uit, maar terwijl hij er naar kijkt, dooft de vlam.

Snel pakt de jongen het boek op. ‘Kijk eens wat ik gevonden heb, Mayka? Dit is toch veel te mooi om te laten liggen?’ Nieuwsgierig doet hij het boek open. Binnenin staat een naam met schots en scheve letters geschreven; “Adrianus Uilenoog.”

Zuko kijkt om zodra hij een klik hoort. De koffer doet, helemaal zelf, het deksel omhoog en klapt open. ‘Wil je dit boek hebben?’ Het deksel beweegt gretig op en neer, alsof het ja zegt. Zuko doet het boek in de koffer en dat klapt meteen weer dicht.

Hij pakt aarzelend het handvat beet en als hij me al zijn gewicht naar achteren leunt om de koffer omhoog te krijgen? ‘Wow!’ Zuko wankelt naar achteren, want net was de koffer nauwelijks te tillen. Nu ineens zo licht, als zit er niets meer in! Niets verbaast Zuko meer, blijkbaar wordt er overal getoverd.

Mayka zat te spelen met de enge houten popjes en ze gaat staan zodra haar broer op haar afloopt met de koffer aan een hand en het wichelbord aan een schouder.

‘Gaan we nu logeren?’ Mayka kijkt haar broer pruilend aan. ‘Ik ben moe en mijn buikje heeft honger.’

Zuko is ook moe en heeft ook alweer trek. ‘We gaan kijken of er ergens een Macdonalds is,’ knikt hij zijn zusje toe.

‘Mag ik dan weer een Happy Meal?’

Hij knikt, maar Zuko hoopt dat ze daar dan wel hun geld aannemen.

Hij voelt zich niet meer zo zwaar beladen met het wichelbord en de koffer en daardoor best tevreden. Ik heb nu alle spullen voor de school, alleen nog geen toverbeest. Zodra ik een kat gevangen heb, moet ik alleen nog ergens een plekje voor mijn zusje te vinden waar ze kan logeren zo lang als ik op die school zit.

De kinderen beginnen weer te lopen en na twee straten sloft Mayka met haar voeten en begint weer haar klaagzang. ‘Ik ben moe, moe, moe.’

Zuko snapt niet waarom zijn zusje moe is, want zij heeft alleen haar regenboog eenhoren om te dragen, maar hij is ook moe.

Als Mayka het weer zegt, nu al luider, duidelijk van plan om te gaan krijsen, verschijnt er zomaar een stoffen bank met bloemenprint erop.

Die was er net toch niet? Zuko staart er verbaasd naar, maar Mayka gaat er al heen en klautert erop. ‘Ik heb honger,’ jengelt ze daarna.

Zuko herinnert zich dat hij wat eten mee had genomen van de Caterpillar.

Hij zet de koffer neer en doet die open. Tot zijn opluchting ligt zijn rugzak bovenop. Hij trekt de bundel in zijn